

BAJTÁRSI

LEVÉL

1955. VIII. évf. 7. sz. levél. 61. oldal. Driebergen, 1955. júli 15

A MKCSBK VEZETŐI BIZOTTSÁGÁNAK FELALLÍTÁSA.

A világ politika forrponton áll. Minden pillanatban olyan események következhetnek be, amelyek emigráns helyzetünket és életünket sorsdöntő módon befolyásolhatják.

A bekövetkezhető események és a MKCSBK-nek a Magyar Honvédelmi Tanács keretében való szereplése a MKCSBK-et a Testületet érintő fontos elhatározások elé állítják.

Amíg az emigrációban nem alakul meg országunk valamelyes alkotmányos vagy ezt pótló szerve, a sorsdöntő elhatározásokra nem lehet csak egyetlenegy bajtárs - legyen az bár a MKCSBK mindenkori vezetője is - hivatott, hanem csak egy több tagból álló bizottság, amely a szőnyegre kerülő kérdéseket szakszempontból mérlegeli, határozatot hoz s ezért egyetemlegesen és ezen belül személy szerint is felelősséget vállal.

A bizottságban való részvételre 21 bajtársat szólítottam fel a rendelkezésre álló adatok és címek alapján.

A felszólításnál az is mérvadó volt, hogy a rendelkezésre álló címekből a bizottság tagjai az egész területre legyenek elosztva, ahől a bajtársak élnek. Csak azok a bajtársak jöhetnek tekintetbe, akik a MKCSBK tagjai és nem tagjai olyan más szervezetnek, amely feltétlen engedelmességet követel meg tagjaitól, továbbá akik tényleges szolgálati idejük alatt magasabb beosztásban is működtek már s így tudásuk, tapasztalataik és elért rangjuknál fogva a tagságra alkalmasnak látszóttak s végül akik - rendfokozatra és állományviszonyra való tekintet nélkül - az emigrációban a MKCSBK szervezése és fenntartása körül érdemeket szereztek.

A bizottság taglétszámának megállapításánál az volt a mérvadó, hogy az ne legyen túlméretezett, mert az a munkát megnehezítené és költségesebbé tenné.

A bizottsági tagság csak annyiban kitüntetés, hogy a bizottsági tagnak a megélhetéséért folytatott nehéz munkáján felül a tagsággal járó munkát is el kell végeznie és a válasz postaköltséget viselni.

A tagság vállalására felszólított urak javaslatát kértem, hogy nevezék meg azokat a bajtársakat, akik véleményük szerint a tagságra alkalmasak. A zöm ugyanazokat a bajtársakat jelentette be, akik már eleve felszólítva lettek. Ez a felszólítás pártatlanságának és a nagyjában egyöntetű felfogásnak a bizonyítéka.

Szükség esetén a bizottság kibővítése bármikor fogantatható.

A bizottsági tagságok vállalása alapján a bizottságot megalakultnak jelentem ki.

A bizottság elnevezése: A MKCSBK vezetői bizottsága. Röviden: VB.

Elnöke: a MKCSBK mindenkori vezetője.

Taglétszáma: 21.

A határozat érvényességéhez fontosabb kérdéseknél a tagok 2/3-ának, egyszerűbb kérdéseknél a tagok többségének hozzájárulása szükséges.

A feltett kérdések fontosságuk és sürgősségük szerint vagy

a B.L.-ben, vagy külön, címre szóló kiadványban fognak közöltetni.

A beküldendő véleményeknek csak úgy lesz értéke, ha a tagok véleményüket minden idegen befolyástól mentesen nyilvánítják. A feltett kérdéseknek egymás közti vagy másokkal való tárgyalását tehát kerülni kell. Csak azok a vélemények lesznek figyelembe véve, amelyek a kérdés feltevése után posta fordultával érkeznek a vezetőséghez.

Minden bizottsági tag azután később a feltett kérdéseket az általa könnyen elérhető bajtársakkal megtárgyalhatja és e tárgyalások eredményét utólag szintén beküldheti.

Minden bajtárs jogosult, hogy általa fontosnak tartott kérdések a bizottság általi tárgyalására javaslatot tegyen, az ezzel járó költségek vállalása mellett. Egy-egy ilyen kiadvány költsége kb. 7 dollár. A B.L.-ben való közzététel esetén 4-8 dollár.

A bizottság határozata a B.L.-ben lesz közzétéve.

A bizottság tagjait annak bejelentésére kérem, hogy nevüknek a B.L.-ben való közzététele ellen van-e kifogásuk? Ha igen, úgy csak csendőrs-jelvény számukkal jelöljük meg őket.

230/1955.sz. Salzburg, 1955. június hó.

FOLKUSHÁZY LAJOS s.k.nyáll.altbgy.
a MHC SBK vezetője.

-o-o-o-o-o-

HARC AZ ÉLET.

Harc az élet, harc halálig,
Megharcolunk mindenért.
Harcolunk a végzet ellen,
Harcolunk a holnapért.

Mindenkinek más a harca,
Más a sorsa, végzete,
Kinek s'hol ringott bölcsője,
Kicsiny, vagy nagy nemzete.

Bár az enyém csak maroknyi,
Kicsinynek nem mondhatom.
Nincsen még egy ilyen nemzet
Ezen a földabroszon.

Nem volt mindig ily maroknyi,
Rettegett volt nagy neve,
Nyögte harcát a félvilág,
Félelmes volt ereje.

Nagyok voltunk s kemény népek,
Messze ért el hírnevünk,
Turán fajtánk kemény öklét
Nyögte minden ellenünk.

De az idő vasfogával
Sokszor belénk mardosott.
Sok-sok hősünk porbahullott;
Magyar népünk így fogyott.

Nincs a földön még egy nemzet,
Amely ennyit vérezett...
Aki miatt elvéreztünk,
Mind honunkra éhezett.

Vad hordáknak véres harcát
Vertük vissza annyiszor.
Tatár, török tört népünkre,
Ránkszabadult a pokol.

Küszöb volt a hazánk mindig,
Nyugatnak volt védnöke,
Ezért hullott mindig vére,
Ezért vásott örökre.

Fényes lapra jegyezték föl
Nevünket a századok.
Amíg élek, én ezért a
Magyar népért lázadok.

Hajós István.

-o-o-o-o-o-

NINCSENNEK ÉS MÉGIS VANNAK...

A mi falusi népünk különösen szerette, becsülte, tisztelte a csendőroket, szívesen adta fiát csendőrnek és, ha lánya körül csendőrs tette a szépet, megelőzőtt mindenkit, versenyen kívül állott. Nagy megtiszteltetés volt, ha azután feleségül kérte, örömmel adták hozzá.

A másik réteg viszont csak félelemmel párosult tisztelettel, de egyttal ferde szemmel tekintett a szélben lobogó kakastollra.

Oka volt mind a kétfélének. Az egyik biztonsgában érezte magát, vagyonát, ha csendőroket látott vagy, ha nem látta is, de tudta, érezte, hogy akkor is ott vannak, jönnek-mennek, látnak, intézkednek, vigyáznak a közrendre, ha nyári zivatar tépte a lombot, de akkor is, ha éjtszakai hóvihar szinte járhatatlanná tette az utakat, ha árvíz tombolt, ha tűz ütött ki. Mi tudná megmondni, hogyan, honnan került a mindig segítséget nyújtó, az intézkedő csendőrsjárór a közveszély színhelyére szinte percekben belül? És honnét került elő az a csendőrsjáró, akinek veséig ható tekintete visszariasztotta a falusi tolvajt tettének elkövetésétől, hogyan volt az lehetséges, hogy a lopott gabonát szurok sötét éjjel, csak

kevesek által járt gyaloguton szállító egyéntől kérdezte meg mit víz? De az angvalcsinálás sem sokáig maradt titok! És a tiltott szervezkedés? Napfényre került előbb-útóbb minden, hogy a büntettes viszont hívőre kerüljön.

- Szólights csak Pistának, mert a "Százados Ur" megszólítással elárulhatnád önkénytelenül kilétünket, ez pedig nagy bajt hozhatna mindkettőnkre. Most Sörös-nek hívnak, papírjaim is erre a névre szólnak. Egy volt alárendeltem, aki H. községben községi írnok volt, látott el azokkal.

- En is hasonlóan jutottam a Tar névhez, igaz, ok is van rá, mert a "javító intézetben" kihullott a hajam és még annak idején a volt jegyző ismerősöm adott erre a névre igazolványt.

- Lassacskán nyugat felé húzunk, hogy alkalmas helyen és időben átjussunk a dróton. Ugy gondolom, amíg nem túl meleg a talaj, az építkezésénél eldolgoztatunk és így keresünk is valamit, meg időnként húzódunk is nyugatra.

- Időig rendben is volna, de kerestetünk, mert csak nehezen élünk és, ha munkánklól leszünk menet közben miből élünk?

- Gyakorlatból beszélek Béla. En már jó darabot bebarangoltam. Ruházatom-k munkásruha. Külsőnk nem árul el, még a kezünk sem, mert kidolgozott, téglá és mészpors. Csak tanyákon kérünk élelmet és szállást. A községeken lehetőleg gyorsan áthúzzunk. Ha igazoltatnak?... Csigavér... Csak pár napja bocsájtottak el, most újabb munkát keresünk. Ezt majd a munkavállalási könyvecskénk is igazolja. Mindenütt és mindent elvégzünk, ahol munka van.

Ugyancsak gyakorlatból tudom, hogy a tanyás magyarok mindenkin segítenek, megosztják a "vándorlót" -val a kevés krumplijukat is, mert azt meg tapasztalatból tudják, hogy a legtöbb mostani munkánklól és vándorlót valamikor jobb napokat látott... Nem kérdeznek semmit, de segítenek. A szemük jó, meglátják ki volt jobb ember. Hisz a csendőreink is közülük kerültek ki és az éles szemet hazulról hozták. Mi az iskolában csak tudatosítottuk azt a velük született ösztönt.

Répát, meg krumplit kapálgattak. Ki a föld túlsó végén dolgozott, ki a derekán.

A két vándorlót munkánklól óra nélkül is tudta, hogy dél körül jár az idő, mert jelentkezett az üres gyomor hangoskodva.

- Van még valami ennivalónk Béla?

- Valami kevés kenyérünk akad még, ha jól utána nézek a tarisznyában.

- No akkor csak valami alkalmas helyet keresünk, hogy azt elfogyasszuk. Víz van itt az árokban, de úgy látszik forrásból jön, szép tiszta. A forrásig elmegyünk, aztán szétnézünk és leülünk, mert a csikókat is kissé meg kell pihentetni.

- Itt a forrás, telepedjünk le.

Kellő elővigyázatosság után letelepedtek és előkerült a reggeliről maradt kenyérke. Amint enni kezdtek, az előttük levő földön is abbahagyta a munkát a férfi, a napot nézegette, amiből valószínűen az időt állapította meg, majd tempósan vállára vette a kapáját és indult arafelé, ahol őt üldögélték. A nő is követte a jó példát, kézi kosarát a sapanyélre állszva, vállára vette mindkettőt.

- Ezek hazamennek. Délután nem itt dolgoznak.

- Jó napot - szólt a férfi. Eszegetnek?

- Csak ennénk, illetve ettünk, mert a reggeliről maradt kis kenyérünket hamarosan elfogyasztottuk.

A végsőóra a menyecske is odaért már és ő vette át a szót.
- Mi most hazamegyünk, maradt egy kevés kenyérünk is, meg egy fej hagymánk is, meg talán egy kis tegnapi "köttes" is. Igaz, egyik sem olyan, mint volt ezelőtt és csak olyan, milyen a szegénységünkben telik. Ha meg nem vetik a kínálásomat, jó szívvel adom.

- Köszönjük - szólt Pista. Nem fogadhatjuk el, mert maguk is szűkösön vannak.

- Bőség nincs nálunk sem, de azért valami fött ételt mindennap eszünk délben meg este is. Fogadják csak el és fogyasszák el jó étvágyal.

- Pillanatok alatt gazdát cserélt a "kincs". És a fiatalok étvágyával láttak hozzá az ajándékhoz.

- Nem tudna valami munkát számunkra? Mi eddig is dolgoztunk egy építkezésnél és ezután sem szeretnénk koldulva csavarogni.

-Munka az volna, csak éppen a fizetéssel van baj. Mi is csak annyit dolgozunk, amit ketten megmívelni tudunk. Ezt is, illetve annak nagyobb részét be kell adni.

Mi itt a faluban lakunk, de amint hallottam a falun kívül, kb. 3 km-re most bővítenek egy állami tanyát, talán ott kapnak munkát. Néznek utána. A tanyát úgy hívják "Kopplaló", még az uraság idejéből.

Jól ívott a férfi a forrás vizéből és utána elballagtak.

-No látod Béla, mind ilyen a falusi magyar. Az utolsó falutját is megosztja azzal, akinek még kevesebbje van. Nem halunk étlen, majd meglátod.

-.-

A "Kopplaló" majorban akadt volna munka, de hogy ott dolgozhasanak, ahhoz a községi tanács adhatta meg az engedélyt. Ezt is sikerült megkapni. A legnagyobb baj azonban az volt, hogy senki sem lakott a majorban, így tehát élelmet, meg szállást is a községben kellett biztosítani.

A falu végén egy nagyobb ház volt, valamikor módosabb gazda háza lehetett. Ezt mutatta a nagyobb belsőség, a sok épület és azok rendszeres elosztása, beosztása.

-Próbáljunk itt szerencsét, hátha befogadnak bennünket. Igényünk nem nagy. Szállásként jó lesz a szénapadlás is és talán valami élelmet is tudunk itt venni.

-Jó napot adj' Isten, szólt Pista a kilépő gazdához.

-Adjon Isten- volt a felelet.

-Nem kaphatnánk mi itt szállást? A "Kopplaló"-ban dolgozunk, de ott elhelyezkedni nem lehet, sem pedig élelmet vásárolni. Hideg nincs, így beérnék, ha a szénapadláson meghúzódhatnánk.

-Hely is akad, nem kell a padláson lakni. Itt van egy kamra az istálló mellett, ahól azelőtt a lószerszámok, meg miegymás állott. Most üres! Rendes ágyat nem tudok adni, de deszkából összerakolva most is van benne ágyféle, azon szalmából majd csinálhatnak maguknak rendes fekvőhelyet. Ha megelégszenek vele... A bérre majd megegyezünk. Élelemmel magunk is szűkösen vagyunk, de valamit majd csak tud adni naponta a feleségem, ha nem válogatósak.

Megegyeztek.

Már vagy egy hete laktak a gazdánál. Vasárnap délután volt, amikor mindketten javították a munkában elszakadt ruhát, mosták a valótan való fehérneműt. E szorgoskodásuk közben lépett a kamrába a menyecske és kérte őket, hogy jöjjenek be hozzájuk, de most azonnal az ura kérésére. Csak úgy ingujjban tüntént mentek is vele. Be a konyhába.

-Beljebb tessenek, be a szobába.

E pillanatban a konyha pitvarra nyíló ajtaján kattant a zár, a menyecske becsukta.

A szoba homályából, mint valami mesebeli álomban a tündér, előlépett valaki:

-Százados Úr Szabó Sándor őrmester az ostorosi őrsről alázatosan jelentkezem.

Egy élő, valódi csendőr őrmester. Díszben. Még a fehér keztyűje sem hiányzott!

A válasz csak ölelés volt és a menyecske halk sírása hallatszott.

-.-

-Napokig töprengtem, honnét ismerős az arc. Tegnap este rájöttem. A százados ur nem emlékszik rám, mert csak pár napig szolgáltam összpontosítás alkalmával parancsnoksága alatt. De én megismertem. Gondoltam azt is, hogy a százados urral nem lehet más, mint volt tiszt ur.

Ez a nekem kincset s mindent érő ruha és felszerelés úgy elvan dugva, h egy csendőr koromban is nehezen találtam volna meg. Ezek meg... akik itt vannak... ezek sohasem találják meg. A faluban nem tudják, hogy csö. voltam, mert csak 1946-ban nősültem. A feleségem és családja tudja ki voltam. Azok közül való vagyok, akik ma nincsenek, de élnek és lesznek, akiket nagyon vár vissza a magyar nép, a magyar föld, a magyar falu!

-o-o-o-o-

PORTYÁZÁS.

Vegyük csak elő képzeltben járőrtáskánkat, biztonsági töltesű puskánkat, tüzzük fel a járőrzetből jelvényt s induljunk el gondolatban egy kis utvonlalportyázásra. Szükségig.

Ho-hó! A nyomozó kulcsot ne hagyjuk itthon! Gyerünk elő azzal az öszvérrel az őrs istállójából, hadd szereljük fel a hátára, mert

a mai terjedelmével, a sok AVO-s és hasonló népparát (?) nevétől feketéltve, nem férhet be hat járdórtáskába sem!

De talán jobban lesz képzeletbeli acélfegyverünk helyett a szellem fegyverét vinnünk. A puska csütörtököt mondhat. A magyar csendőr ez-e sóha! S az otthoni magyaré?... Ez az egyetlen fegyvere!

S ha valamelyik tereptárgynál olyasmiről értesülnénk, amit már régen hallottunk, ne ijesszen meg bennünket, hiszen magáról a történelemtől is az az általános nézet, hogy megismétlődik. Vagy talán nem ezt tapasztaljuk a saját bőrünkön?

Minekutána eléggé bebiztosítottam magamat, ha kedves Olvasóim felkiáltanak: "Hiszen ennek a történetnek bokáig érő szakállá van!", gyérünk az első tereptárgyhoz!

No, de hiszen már az űrs állomáshelyén is megtudunk valamit: András gazda (ma kulák) belekerül egy csoportba, amelyet tanulmányutra visznek abba a Nagy-Szovjetunióba, amelyek egy pár évvel ezelőtt kürtölte bele a nagyvilágba, hogy a villanykörtét is egy szovjettudós fedezte fel a mult évszázadban. Ebből a világrengető hírből valami azonban kimarad, nevezetesen, hogy a tudósnak felfedezési munkája közben s általában nagy felfedező munkájához Edison szénszálas villanykörtéje szolgáltatta a világhosszúságot. Neon-fényre a szörnyű nagy szociális jólétől még egy tudósnak se telik ma sem, legfeljebb a magyarországi iparból.

Nos, András gazda megígérte a csoportból kimaradt szomszédjának, hogy meg fog neki mindent írni, amit látnak, tapasztalnak, azonban ha zöld tintával ír, akkor annak, amit ír, pont az ellenkezője az igaz.

Nemsokára megérkezik a levél. A szomszédnak szemé-szája tártva marad annak a nagy jólétnek, annak a magas életszínvonalnak a magasztalásától, amit András gazdának szerencséje volt láthatni, tapasztalhatni. "Mennyi mezőgazdasági gép! Micsoda bőség! Sorbanállásnak híre-hamva sincs! Mindent lehet kapni!" fejezi be beszámolóját, "mindent..., csak éppen zöld tintát nem."

1. Tereptárgy Bulgária.

A bulgár belügyminiszter papirtakarékossági okokból elrendelte, hogy jövőben nem szabad a letartoztatott egyének nevét összeírni, hanem szabályos időközökben a le-nem-tartoztatottak névsorát fell nyilvánosságra hozni.

2. Tereptárgy Ukrajna.

Egy ukrajnai gyár munkásaihoz egyik szovjet-nagyság buzdító beszédet intéz: "Négy ötéves terv áll előttünk. Az első végén mindenki kéreppértulajdonos lesz. A második végeztével mindenikötök motorkerékpart mondhat magának. A harmadik befejeztével meg személygépkocsija lesz minden egyesnek. A negyedik végén mind repülőgéphez juttok."

Egy régi szakszervezetbeli odadörmögi: "Mit csináljak én a repülőgéppel?"

"Elvtárs, tegyük fel, hogy gyáradtól 400 km-re gyufát lehet kapni. Egy óra múlva már a helyszínen leszel s a sorbanállók között jó elől birsz magadnak helyet biztosítani."

3. Tereptárgy Ausztria.

A vonaton egy fülkében utazik egy apáca egy szovjet megszálló katonával. Az apáca imakönyvből imádkozik. Iván pedig az ablakon bámul ki. S amikor már megunja ezt a műveletet, elkezd nézni az apácát. Kis idő múlva a következő párbeszéd keletkezik közöttük: "Mit Te csinálsz?" - "Imádkozom." - "Miért Te imádkozol?" - "Hogy a Mennyrszágba juszak." - "Csend."

Az apáca egyszer felnéz, belenez Iván kifejezéstelen arcába s megkérdi: "Maga nem szokott imádkozni?" - "Nem." - "Maga nem akar a mennyországba kerülni?" - "Ná, ná!" mondja Ivánunk, "Szívesebben maradok Ausztriában." (Hát, hogy erre lesz-e lehetősége az aláírt államszerződés ratifikálása után, azt az idő fogja megmutatni).

Utolsó tereptárgy az űrsállomáshely.

Egy politikai iskolában megkérdi az egyik hallgató, hogy mi a lényegi különbség a kommunista és a kapitalista között.

"Hát ezt könnyű megmagyarázni" válaszolja az elvtárs. "A kapitalistának a pénze a mindene, nekünk kommunistáknak az ember a fontos."

"Végre most már értem", mondja a hallgató, "hogy miért őrzik a kapitalisták a pénzüket, a kommunisták pedig az embereket lakat alatt!"

Firkász.

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS.

Egyik Amerikában élő bajtársunk 50 dolláros pályadíjat ajánlott fel Közbiztonsági vonatkozású kidolgozásokra, melyeknek tárgya kizárólag bűnügyi, illetve közrendészeti. Mint igen fontos feltételt kikötötte, hogy a már otthon is ismert 15-20 év előtti megállapítások, szabályba vagy gyakorlatba hozott dolgok nem érdekesek.

A második világháború kitörése óta 15 év telt el és a magyar közbiztonság előtt ezen időtartam alatt lezáródott a külföldi példák, külföldi bűnügyi és közrendészeti újságok, újdonságok, tanulmányok, tanulmányok, módok és eszközök megismerésének lehetősége.

Ha van sajátos feladat az emigrációban élő hivatásos csendőrök és rendőrök részére, akkor az kizárólag az üressé vált 15 év megtöltésére lehet az elmaradt szakismeretek pótlásával és az elszunnyadt hivatás-szeretet felébresztésével.

A szakismeretek pótlására alkalmas lehet a nyomozás elmélete és gyakorlata terén elért eredmény, amely 15 évvel ezelőtt még nem volt ismert; a közrendészet bevált újításai vagy a régi módszerek változtatásai.

Igen nagy segítséget jelent egy ilyen kidolgozás tárgyának megválasztásához az összehasonlítható módszer. Aki az emigrációban örül annak, hogy nem kell megtanulnia és tudnia azt, ami már otthon is nyúg volt a számára, az nem fogja kezébe venni a tollat itt sem. De aki érezte az otthoni közbiztonsági ismeretek szegényességét, aki sok tanácstalanság és eredménytelenség közben ennek okára is rájött és fájlalta a sikertelenséget - tehát aki igazán csendőr vagy rendőr volt - az az idegen világok más formáiban összehasonlítási útján megközelítette vagy egyenesen meg is találta a jobb, helyesebb, célravezetőbb módszert vagy eszközt. A szakismeretek birtokában, a hivatásérzet követelő ösztökélésével, a felismerések és meglátásokban életrekelte gondolatok miatt mosódjanak el nyomtalanul a mindennapok gondjai között s miért temetődjenek el a hónapok, évek lombozásában. Le kell írni azokat!

Ha igaz az a megállapítás, hogy minden rosszban van valami jó is, akkor az egymással versenyezve szavalt magyar szerencsétlenségéből is ki kell keresnünk a jót. A közbiztonsági hivatás munkáiból is nagyon sokan szakadtunk külföldre. Talán nincs is földrész és ország, ahol ne tált volna megélhetési lehetőséget egy-egy magyar csendőr vagy rendőr. Ha mi itt is - a papíros formára semmit sem adva - szívben és lélekben meghosszabbítottuk a "szolgálati kötelezőt", más szóval, ha nem "szereztünk le", akkor az emigráció szerencsétlenségében is felismerjük azt az előnyt, amit a békeévek otthon nem adhattak vagy nem adtak meg. Külföldön lehetünk, láthatjuk, megismerhetjük s meg is tanulhatjuk a más világok, más népek közbiztonságát megfigyelve a mi otthoni módszereink és eszközeinknél jobbat.

A pályadíjat adó bajtársunk nem akarja magát megnevezni. Azt írja ezzel kapcsolatban levelében, hogy nem személy adja azt, hanem a jövőendő Magyarországnak egy parányi részeme.

Az 50 dollár nálam van letétben s az azt adó bajtárs azt is kéri, hogy a kidolgozásokat hozzám küldjék be a pályázó bajtársak. Cím: Béla Csepi, 1588 East 49 St., Cleveland 3, Ohio, U.S.A.

A kidolgozásokat kérem 1955. október 31-ig megküldeni. A felteteleknek legjobban megfelelő dolgozat szerzője az 50 dollár jutalmat ez év karácsonya előtt megkapja. A nem jutalmazott dolgozatokat csak az esetben küldöm vissza, ha ezt szerzője kifejezetten kéri. A pályadíj nyertes dolgozatot, valamint a vissza nem kérteket a B.L. közölni fogja.

Reméljük, hogy sok bajtársunk vesz részt a pályázatban és eljuttatja a megadott címre és határidőre a tárggyal kapcsolatos értékes elgondolásait ugyanugy, mint tették azt már ezt megelőzőleg sokan a "Hozzászólást kérünk" c. rovatunkban eddig már közölt és jövőbeni szolgáltatunkat érdeklő kérdésekkel kapcsolatosan. (Szerk)

-o-o-o-o-o-

NYUGAT NEM HISZ A SZEMÉNEK!

Az ugynevezett békés évek II. esztendejében élünk. A közel-múltban volt ugyanis 10. éve annak, hogy a II. világháború befejeződött s elhallgattak a fegyverek. És mégis hál vagyunk a valóságos békétől?

Nyugat nem hisz a szemének! Pedig a békés esztendő alatt már időközben Görögországban, Koreában és Indokínában fellángoltak a

bolsevisták által szított harcok, melyek nagy véráldozatot követeltek a Nyugattól. S az eredmény? Görögország kivételével a Szovjet maradt az ura a véráztatta területeknek s a fegyverek ideiglenes elnémitását biztosító egyezményeket pedig akkor rugja majd fel, amikor a világ meghódítási célja azt megköveteli.

Lássá be már végre a nyugati szabadvilág, hogy tartos békét biztosító egyezkedés a szovjettel lehetetlen. Nem óhajtjuk mi sem a mindent megsemmisítő háborút, de korlátozó intézkedések életbeléptetése nélkül a békés uton való egyezkedés hiábavaló.

Reméljük, hogy a július 18-án kezdődő nagy konferencián a fenti szellemiség uralkodik és, ha az orosz képviselő még azon is további kibúvókat keres, elkövetkezik a gazdasági bloká, a Szovjettel való diplomáciai viszony megszakítása, a kommunista pártok szabad működésének Nyugaton való betiltása stb. Talán ilyenekkel s a Szovjet jelenlegi belső gyengeségei miatt békés uton kényszeríthető az orosz saját határai mögé való visszavonulásra. Ha pedig nem, úgy végső eszközként a háború utján való leszámolásnak kell bekövetkeznie, mert az esztendő: málása után ennek győzelmes befejezése is nagyon kétséges a Nyugat számára. A bolsevisták béke idején is éppen úgy irtják a nem szovjet-embert, mint háborúban s féltik, hogy az általuk megszállt területeken nagyon is megerősödnek és ott lassanként csak szovjet-ember marad.

A fenti cím alatt folytatólagosan közöljük a Miskolc városában történetek egy szentanu hiteles feljegyzései alapján azon célból, hogy azokat méltassák figyelemre azok is, akiknek a bolsevismus módszerei saját földjükön és bőrükön megtapasztalni ezideig -Isten kegyelme folytán- nem volt módjukban.

1944 december 16-át mutat a naptár. Miskolc város "felszabadult" a 25 éves zsarnokság alól, helyét a vörös színű humanizmus (csak később vedlettek népi demokratákká) foglalta el. Az "új demokraták" átvették a rendőrség vezetését, az igazságszolgáltatást, valamint a sajtót is. A rendőrséget Kiss, Fränkel és Löwy, az igazságszolgáltatást Ágoston Pál és Kormos Illés, a sajtót pedig Fazekas György irányítja. A magyarság elleni bosszú és gyűlölet alig pár nap elteltével közös frontba egyesítette az említetteket.

A rendőrség politikai ügyosztályának első és legfontosabb feladata volt, hogy az "új demokráciára" veszélyes elemeket a társadalomból eltávolítsa. Ezek voltak a mult rezsim politikai vezetői: miniszterek, főispánok, alispánok, polgármesterek, főszolgabírák, csendőrök, rendőrök és a nyilasok. Az említettek nagyobbik része azonban nyugatra menekült, csak azok maradtak odahaza, akiket erre köteleztek avagy azon naiv felfogásban éltek, hogy munkálkodásukkal a szociális és munkás jólétet, valamint a közérdeket szolgálták, ez pedig bűn nem lehet. Az ilyen otthon maradtok először estek áldozatul a politikai ügyosztály gyűlöletének. De mert csak kevesen voltak, a politikai ügyosztály a demokráciára károsnak minősített minden önálló iparost és kereskedőt is, akiknek a háború borzalmai után az életfenntartásukhoz valamijük maradt.

A kibővített rendőrségi tevékenység folytán hamarosan megteltek a fogda-helyiségek s 1945. februárjában már a dísgyőri téglagyár drotkerítéséi mögött több ezer deportált szorongott. Közük nemcsak férfiak és nők voltak, hanem számosan gyermekek is, mert jórészt egész családokat deportáltak. Ezek szörnyű szenvedéseit leírni lehetetlen, de hiszem, hogy megteszik ezt majd a szabadulás megérő élő áldozatok.

Lefoglalták a deportáltak összes lakóhelyiségeit is az azokban lévő berendezési tárgyakkal és értékekkel együtt. Ezek a dolgok el-sajátításra kerültek, mert az így lefoglalt helyiségeket egy-egy megbízható "új demokratának" adták át.

A rendőrség és törvényszék fogda helyiségeiből a foglyokat - minden második héten a tulszofaltság miatt tovább kellett szállítani, mert ezen helyiségek annak idején történt megépítése alkalmával nem számoltak az 1945 évben bekövetkezett szomorú eseményekkel. Az említett helyiségekben csak egy-egy kipécézett gyanúsítottat tartottak hetekig, sőt hónapokig vissza, amely idő alatt a politikai ügyosztály hóhérai hetenként legalább kétszer, vagy ha kedvük tartotta többször is maguk elé vezették az ilyen áldozatokat és egy-három órai vallatás után, fél-hóltra verve dobták vissza a fogdába. Ilyen szomorú sorban volt része Dusza István dísgyőri lakosnak, akit nyilaspárti tagsággal gyanúsítottak. Hosszú időn keresztül a rendőrség nem tudott ellene bizonyítékokat

beszerezni s így azok beszerzéséig szabadlábra helyezték, amelyet aztán nevezett felhasznált arra, hogy Nyugatra menekült.

Különös előzeretettel kizárták a csendőröket. Azokat a kizárolásokat, amelyben U.M. és G.M. bajtársainknak része volt, papírra vetni is nehéz. Csak azt említem fel, hogy amikor az útbítegy alkalommal újabb kihallgatásra elővezették, a helyiségben tartzkodott a nyomozó mennyasszonya is. Amikor ez megtudta, hogy a felvezetett csendőr, dühében örvöngéni kezdett és felkapta a közelében lévő gummibotot és azzal ütlegelte bajtársunk száját és altestét. Amikor pedig G.M. bajtársunk védekezni próbált, az ott levő két nyomozó lefogta karjait s így biztosítottak szabad folyást a bestiális nő további bántalmazási szenvedélyének. A bántalmazás következtében eszméletét veszítette bajtársunk és ilyen állapotban dobták vissza a fogdahelyiségbe, ahol eszméletének viszszanyerése után látta, hogy egész altestét két-fekete foltok borították, több helyen vérzett és az egy hatalmas daganatot képezett. Több fogát is kiverték. Hasonló szomorú sorsban volt része B.I. kereskedőnek, K.S. cső. főtörm-nek és Sz.L. cső. törm-nek és a többi ismeretleneknek is. Ilyen bántalmazásoktól nem mentesültek a nők sem s ezek között tartozott I.E. cső. alez. felesége is, aki az elszenvedett bántalmazások következtében csak 24 óra elteltével nyerte vissza eszméletét a fogdában.

(folytatjuk) B.76.

-o-o-o-o-

AHOGYAN MI LÁTJUK.

Előző lappéldányunk megjelenése óta eltelt egy hónapi időtartam jórészt a f.h. 18-án Genfben kezdődő nagy konferencia diplomáciai előcsatározásainak jegyében telt el, amelyek közül a legfontosabbakat az alábbiakban ismertetjük:

Junius 20-26 között San-Franciskóban fényes ünnepek keretében ülték meg az Egyesült Nemzetek Szövetsége (60 tagállama van) megalakításának 10. évfordulóját. Eisenhower megnyitó beszédében a népek békevágyáról emlékezett, míg Molotov beszédét a szokásos, szabadvilág ellenes kirohanások jellemezték. Pinay francia külügyminiszter válaszában meg is jegyezte, hogy hasonló beszédet már legalább ízszer hallottak Molotovtól. Mindég csak ugyan azt tudja mondani, hogy mi vagyunk a rosszak, míg ők a jók, mi nyugatiak háborút akarunk, míg Oroszország békét.

Eisenhower elnök egyik sajtóbéretkezletén felvetette a kérdést: Vajjon ki ma Szovjetország igazi ura, Bulganin miniszterelnök-e avagy Chruscov a K.P. főtitkára? Ezt a kérdést jó volna még a genfi konferencia megnyitása előtt tisztázni, majd oda nyilatkozott, hogy a Szovjet csatlósállamok felszabadítását áthatatosan követelni fogják és minden békés eszközzel arra törekcsenek, hogy ez sikerhez vezessen, mert meggyőződése szerint nem lehet tartos béke addig, amíg ezek az elnyomott népek vissza nem nyerték szabadságukat.

Knowland senator, a köztársasági párt vezére, az U.S.A. július 4-ki függetlenségi ünnepén nagy beszédet mondott, amelyben követelte, hogy a Szovjet által leigázott keleteurópai államokban szabad választások útján alakítsanak kormányokat, mert ez az első előfeltétele annak, hogy a világ nemzetei között fennálló állandó politikai feszültség megszűnjék. A Szovjet urai azzal mutatnák meg őszinte békevágyukat, ha végre feladnák azt a tervüket, hogy a világ összes népeit forradalmasítsák és a marxista-rommunisták államrendezkedésüket az ettől idegenkedő népekre ráerőszakolják. Míg erről le nem mondanak, békeakaratum komoly voltában kértelkednünk kell, hiszen az eddig kötött 52 nemzetközi szerződésből 50-et megszegtek.

Július 4. és 5-én a Nyugateurópai-Unió és az Európa-Tanács tagállamainak külügyminiszterei Strassburgban tanácskoztak. Itt hangzott el a kijelentés: Keleteurópa az Európaiaké!

Az említett időben ugyancsak Strassburgban ülést tartott az Elnyomott Európai Népek képviselőlete, amelyen Albánia, Bulgária, Csohszlovákia, Esztország, Lettország, Lengyelország, Litvánia, Magyarország és Románia szabadföldön élő képviselői vettek részt. Határozati javaslatban követelik: 1.) A genfi konferencián képezze megbeszélés tárgyát az elnyomott keleteurópai államok felszabadításának ügye, mint az általános európai kérdés rendezésének előfeltétele. 2.) Rendezzenek szabad választásokat az elnyomott országokban. 3.) Hatékony s nemzetközi ellenőrzése annak, hogy a választások eredménye alapján kialakult népakarat meg is

valószínűleg. E javaslatokat az Europa Tanács útján eljuttatták a nyugati nemzetek államelnökeihez.

Említést érdemel még Nerunak, a független India miniszterelnökének körutazása Európában. Előbb hosszabb ideig Szovjetországra tartozott, majd Wienben, onnan Belgrádba, Rómába és végül Londonba repült. Az angol kormány vezetői előtt tartott beszámolójában oroszországi tapasztalatairól azt említette, hogy benyomásai szerint a mai szovjet kormánynak valóban érdeke a béke és a megértés, ez azonban nem jelenti azt, hogy kész volna az Európában elért előnyös helyzetét feladni és komoly engedményeket tenni.

Alig pár nap választ el a genfi nagy konferencia megkezdésétől és mi nem Nerunak hiszünk, hanem abban reménykedünk, hogy az azon résztvevő nyugati szabadvilág vezetői kényszeríteni tudják az oroszra arra, hogy nemzetközi szerződésben előzőleg vállalt kötelezettségének eleget tegyen, kivonja Hazánk területéről csapatait és tartassék ott megfelelő ellenőrzés mellett egy szabad választás, amelynek alapján döntsék jövőbeni hovatartozásukról és államformájukról.

-o-o-o-o-

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERIESZTOI ÜZENETEK.

Szabadhegyi Margit és ifj. Falk Viktor 1955. július 16-án d.e. 11 órakor tartják esküvőjüket a Szt. István rk. templomban 1930. West 54 th St. Cleveland 2. Ohio.

Szívünk teljes melegevel gratulálunk ez alkalomból az új párnak, hiszje frigyüket Isten bőséges áldása, legyen örömük tartós és egész életüket a megelégedettség, szeretet és békeség uralja.

M.L. ezd. Los-Angeles bajtársunkat kérjük, hogy adjon életjelt magáról, mert hosszú hallgatása nyugtalanít bennünket.

Szamosfalvy László örm. USA-ba kivándorolt bajtársunkat, vagy azt, aki jelenlegi címét tudja, kérjük, hogy részére szánt közlésünk továbbíthatósa végett a szerkesztőséggel pontos címet tudassa.

A csenlőr nagy találkozásról szóló tudósítás mindezeideig nem érkezett ide be, minek következtében erre vonatkozó beszámolóinkat lapunk következő számában hozzuk nyilvánosságra.

Igy irnak bajtársaink: Nyilvános közlésre kívánczik az alábbi levél, melynek írója: "János a csendőr" a multat és hagyományainkat töretlenül őrző, Hazánkba visszavagyó, igaz bajtársi szellemiségről tesz bizonyosságot. Utolsó rendfokozata főörm. volt s jelenleg önálló üzemmel rendelkezik. Kérdéseire külön levélben válaszoltunk.

Kelt valahol Németországban 1955. május hó 17-én. "A mai d.e., úgy fél tíz óra tájban, hozta a postás kedves értesítéseket. Nem tudom, hogy elsősorban kinek is köszönhetem ezt a megtiszteltetést. Ha a postabélyegzőből jól következtetek, úgy azt Frankfurt/M.-ben adták fel. Öszintén mondva ebben az elfásult életben hozzászóltam már mindenhez, családáshoz, sorsveréshez... ami mindennel szemben érzéketlenné tett, De ez a postai jövetel - öszintén írom - két zsebkendőrevaló könnyet csalt ki a szememből.

Abba hagytam a munkát és bezártam a műhelyem, amíg kiolvastam a 4. sz. B.L.-t. Mondhatom, nagyon megerősített. Azt mondhatom, hiányzott ez a két zsebkendőre tellő könnytenger nekem. Még most sem tudok úgy látni és gondolkodni, mint ahogy kellene, de megnyugtat az a tudat, hogy mégis boldognak érzem magam, mert újra tudok sírni, szívből, magyarosan és az örömtől sírni.

Szeretném kérdezni tőletek, eltekintve attól, hogy névszerint ismernétek benneteket k. bajtársaim, hogy ki van itt közülünk Frankfurtban? Szeretném neki elküldeni a postaköltséget, a jövőre nézve előfizetésem, vagy ha úgy jobban hangzik, hozzájárulásomat a bajtársi élet fenntartásához. Rajtunk, csendőrökön beteljesedett Krisztus Urunknak tanítványaihoz intézett intelmek: "Menjetek el e széles világba és tegyetek tanítványokká minden népet." És amint akkor, 1955 évvel korábban, úgy most immár a 10. ik év szörnyűsége után nagyon is ránk illik a keresztviseles. Azuton köszönettel nyugtázzuk az ön . . . hozzájárulását a B.L.-re.

Öröm volt olvasni, hogy több bajtárs, aki itt Waldeckben velünk volt, a mostani átmeneti hazájában újabb több ki csoportot alakított. Sajnos, mi itten már csak ketten vagyunk, mert aki harmadiknak számított, a m.h. 6. 15-én ült hajóra, hogy New-Yorkban találjon szerencsésebb elhelyezkedést. Itt a hazátlanságunk idején már annyiféle és különös felfogású B.L. került hozzánk a mult éveken, hogy sokszor nem láttunk már tisztán, hogy ugyan mi is ütött belénk? A magam részéről úgy gondoltam, hogy várni kell. Anélkül, hogy ma is tudnám kinek, vagy kiknek irok, mégis érzem, hogy nem hiába és jó helyre, vagyis igaz Bajtársaknak irok, amikor enztlen vezetőnk nevét olvasom: Ő pedig Folkusházy altbgy Úr, Ez a név indított e levél-írásra. Amikor még az itteni csoport 8 főt számolt, úgy döntöt-tünk, hogy várunk, amíg a többféle vállalkozások és reformálók is belát-ják, hogy követniük kell azt az idős előjárónkat, akit nem a szerepelni vágyás csalogat az élünkre.

Ez a negyedikes üzleti papir elbirna még sokat, de ennyit sem alartam írni, hiszen elég lett volna a köszönet a B.L. 4.sz.-ért és a Frank-furtban lévő bajtársunk címét kérni. De nem ismeretlen előttünk, mit je-lent a 10. keserves évben anyanyelvünkön olyanokhoz írni, akik szintén szívesen várják azok sorait, akik nélkülözik a családot, a megszokott nyugalmat és a tudatát annak, hogy lesz-e biztos munka, avagy jön-e va-laki, aki dolgoztat valamit...

Soraim befejezni vagyok kénytelen s ezuttal is igaz és őszinte bajtár-si ragaszkodásunkról benneteket biztosítva vagyok: János a cső."

Hegedüs Andrásról, Magyarország jelenlegi miniszterelnökéről két érde-kes hír látott napvilágot a nyugati sajtóban. Az egyik az, hogy titok-ban Moszkvában tartozkodik, ahól a Titó "rehabilitálása" folytán beállott helyzetről folytat fontos tanácskozásokat. Ez azt jelentené, hogy Rá-kosinak végre befellegzett, mert annak idején Titót ō nevezte láncos kutyának s így nem valószínű, hogy megbocsátás volna számára. De a má-sik verzió szerint Hegedüst elcsapták és letartoztatták, amely pedig ar-ra enged következtetni, hogy nem támogatta kellőképpen a Rákosi által meghirdetett új programot.

A magyar rádió július 9-én közölte, hogy az amerikai sajtó több magyar-országi képviselőjét és pedig: Marton Endrét és feleségét, Kapossi Bá-lintot és Balázs Kornél ujságírókat letartoztatták, mert már régebb idő óta az amerikai titkos szolgálatnak dolgoztak. Ezzel kapcsolatos hírek szerint a rendőr terror az egész országban fokozódott és annak eredmé-nyeként újból tömeges letartoztatások történnek.

A Neue Züricher Zeitung június 10-ki számában Salvador de Madariaga, a Népszövetség volt elnöke cikket írt, amelyben foglaltak szerint az oroszok új békés koexistencia jelszavából téves arra következtetni, hogy a bolsevisták céljai alapvetően megváltoztak volna. Csak a taktikájuk változik állandában, de a stratégiájuk ugyan-az és célja változatlan: A szabadvilág megsemmisítése és bolsevizálása. Az általuk hirdetett ko-existenciát csak akkor szabad komolyan venni, ha az oroszok a rabállamok felszabadításában beleegyeznek.

Dr. Adenauer, a Német Szövetségi Köztársaság kancellárja, a Moszkvába va-ló meghívást elfogadta, de annak csak a genfi konferencia után tesz e-leget.

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T ! ADRES-CIM: B.L. Szerkesztősége.
DRIEBERGEN. Arnhemse Bovenweg 28. Nederland.

DRUKWERK.
PRINTED MATTER.
PERIODIQUE.
DRUCKSACHE

Aan Heer
Béla R E K T O R
376 Eddy Rd.
CLEVELAND 8. Ohio.
U. S. A.

PER LUCHTPOST
PAR AVION